TOP KRIMI

„Podmanivý, skvelý, do dokonalosti dotiahnutý román... Ukážka kvalitného trileru." *The New York Times*

DCÉRA MOČIARNEHO KRÁĽA

KAREN DIONNE

DCÉRA MOČIARNEHO KRÁĽA

Karen Dionne

DCÉRA MOČIARNEHO KRÁĽA

Z angličtiny preložil Patrick Frank

slovart

Copyright © 2017 by K Dionne Enterprises L. L. C.
Published by arrangement with Folio Literary Management,
LLC and Prava i Prevodi.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2017
Translation © Patrick Frank 2017

ISBN 978-80-556-2472-3

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými,
ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom
súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne,
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Rogerovi – za všetko

Byť plodný znamená vytvárať podmienky
na vlastný pád: nová generácia stúpa
tým, ako stará klesá. Naši potomkovia
sa stanú najnebezpečnejšími nepriateľmi,
na ktorých nie sme pripravení. Prežijú
a vytrhnú nám moc z oslabených rúk.

– Carl Gustav Jung

Zo svojho miesta vysoko na streche vikinského hradu videl bocian neveľké jazero, v ktorom uprostred buriny neďaleko brehu ležal kmeň jelše. Tri labute si na ňom vystierali krídla a obzerali sa na všetky strany.

Jedna zo seba zhodila všetko operenie a bocian v nej spoznal egyptskú princeznú. Sedela tam a nijako sa nesnažila zakryť svoje dlhé čierne vlasy. Bocian počul, ako prikazuje zvyšným dvom, nech dajú dobrý pozor na jej perie, kým sa bude ponárať do vody po kvety, ktoré sa jej tam maria.

Prikývli, zobrali jej operené šaty a odleteli s nimi. „Teraz sa ponor!" volali. „Už nikdy nepoletíš ako labuť, už nikdy neuvidíš Egypt. Naveky ostaneš tu, v tomto močiari." S týmito slovami roztrhali jej operené šaty na tisíc kúskov. Perá padali k zemi ako sneh a obe zradné princezné odleteli do diaľky.

Princezná nahlas plakala a nariekala. Jej slzy padali na pahýľ jelše, ktorý v skutočnosti nebol pahýľom, lebo to bol sám Močiarny kráľ, čo žije a panuje v močaristom kraji. Kmeň stromu sa obrátil a už to zrazu nebol strom, lebo sa mu lepkavé konáre zmenili na vystreté ruky.

Úbohé dieťa bolo na smrť vystrašené a pokúsilo sa od ľaku ujsť. Rozbehlo sa po slizkej zelenej zemi, rýchlo sa však preborilo a pahýľ jelše sa ponoril za ním. Zo slizu ešte vyšlo pár čiernych bublín, no spolu s nimi sa vytratili aj posledné stopy po princeznej.

– Hans Christian Andersen
Dcéra Močiarneho kráľa

Helena

Keby som vám povedala meno svojej matky, okamžite by ste ho spoznali. Bola slávna, aj keď po tom nikdy netúžila. Jej sláva nebola taká, o akej ľudia snívajú. Bola ako Jaycee Duggartová, Amanda Berryová, Elizabeth Smartová, akurát sa volala celkom inak.

Keby som vám povedala jej meno, spoznali by ste ho a uvažovali by ste – iba krátko, lebo roky, keď ľuďom záležalo na mojej matke, sa dávno minuli –, kde je teraz. Nemala náhodou aj dcéru, kým bola nezvestná? A čo sa stalo s tým dievčatkom?

Mohla by som vám povedať, že som mala dvanásť a matka dvadsaťosem, keď nás dostali od jej únoscu, a že som všetky tie roky prežila v dome, ktorý v novinách opisovali ako polorozpadnutý statok obklopený močiarom uprostred michiganského Horného polostrova. Že som sa síce naučila čítať z kopy časopisov *National Geographic* z päťdesiatych rokov a zo zažltnutej zbierky básní Roberta Frosta, no nikdy som nechodila do školy, nikdy som nesedela na bicykli, nezažila elektrinu ani tečúcu vodu. Že jedinými ľuďmi, ktorých som za celý ten čas videla, boli matka a otec. Nevedela som, že sme v zajatí, až kým sme sa z neho nedostali.

Mohla by som vám povedať, že matka pred dvoma rokmi zomrela, a aj keď sa jej smrť mihla v médiách, zrejme ste ju nezaregistrovali, lebo sa to stalo v čase, keď bolo množstvo iných zaujímavých správ. Mohla by som vám povedať, čo noviny neprezradili: že sa nikdy nespamätala z rokov v zajatí, že to nebola pekná, výrečná, otvorená šampiónka tejto kauzy, že moja plachá, utiahnutá, zničená matka nemala žiadne ponuky na vydanie knihy či titulnú stránku

v časopise *Time*. Pred pozornosťou sa scvrkávala ako listy maranty trstinovej pri prvých mrazoch.

Jej meno vám však nepoviem. Lebo toto nie je jej príbeh. Je môj.

1

„Počkaj tu," hovorím svojej trojročnej dcérke. Naťahujem sa cez otvorené okno pikapu, aby som spomedzi jej sedačky a dverí vytiahla plastový pohár so slamkou plný vlažnej pomarančovej šťavy, ktorý zahodila v záchvate trucovitosti. „Mama sa hneď vráti."

Mari siaha po pohári s inštinktom hodným Pavlovovho psa, vytŕča dolnú peru a z očí sa jej hrnú slzy. Chápem. Je unavená. Aj ja som.

„Ne-ne-ne," kňučí, keď odchádzam. Prehýba chrbát a z celej sily tlačí na pásy, akoby to bola zvieracia kazajka.

„Pekne vyčkaj. Hneď sa vrátim." Žmúrim oči a hrozím jej prstom, aby vedela, že to myslím vážne, a idem dozadu. Kývnem na chlapca, čo ukladá škatule na rampe obchodu Markham's – myslím, že sa volá Jason – a spúšťam zadnú stenu nákladného priestoru, aby som tam vyložila prvé dve zo svojich.

„Zdravíčko, pani Pelletierová!" Jason mi máva dvakrát nadšenejšie ako ja jemu. Znova dvíham ruku a sme si kvit. Už dávno som vzdala pokusy presvedčiť ho, aby mi hovoril Helena.

Bum, bum, bum, ozýva sa z kabíny. Mari trieska plastovým pohárom po hrane okna. Asi je už prázdny. Reagujem rovnako zlostným búchaním po korbe – bum, bum, bum – a Mari sa vyľakane obzerá, až jej jemné detské vlásky trčia na všetky strany ako z kukurice. Vrhám na ňu prepracovaný pohľad, ktorý má naznačiť, že ak vie, čo je pre ňu dobré, hneď a zaraz s tým prestane, a nakladám si na plece prvý kartón. Stephen aj ja máme hnedé vlasy aj oči, rovnako ako naša päťročná Iris. Nad blond bábätkom, čo sa

nám narodilo, žasol do chvíle, kým som mu neprezradila, že moja matka je blondína. Nič viac nevie.

Markham's je predposledné zo štyroch miest, kam dnes dodávam tovar, a hlavný predajca mojich džemov a lekvárov, ak nerátam objednávky cez internet. Turistom, čo v ňom nakupujú, sa páči fakt, že moje produkty sa vyrábajú priamo tu, na mieste. Počula som, že mnohí si kúpia hneď niekoľko balení ako darčeky a suveníry. Na viečka pohárov priväzujem mäsiarskym špagátom bavlnené krúžky s farbou podľa toho, o aký džem ide: červenou na malinový, purpurovou na čučoriedkový, zelenou na pálkovočučoriedkový, žltou na púpavový, ružovou na plánkovočerešňový a tak ďalej. Osobne si myslím, že to vyzerá hlúpo, ale ľuďom sa to páči. Ak mám prežiť v tak kruto postihnutej oblasti, ako je Horný polostrov, musím ľuďom ponúkať, o čo majú záujem. Nie je v tom žiadna jadrová fyzika.

V divočine je mnoho zdrojov, z ktorých sa môžem nasýtiť a ktoré dokážem pripraviť na mnoho spôsobov, no držím sa len lekvárov a džemov. Mojou obchodnou známkou je pálka širokolistá, ktorú vidieť na každej nálepke. Som si takmer istá, že okrem mňa nik nedáva do čučoriedkového lekváru pálkový koreň. Ani ja ho tam nedávam veľa – iba toľko, aby som to mohla napísať do názvu. Keď som bola malá, mladé pálkové klasy patrili medzi moju najobľúbenejšiu zeleninu. Dodnes k nej patria. Keď príde jar, hodím do pikapu vysoké čižmy na brodenie a košík a vyrazím do močiarov na juh od nášho domu. Stephen a dievčatá by ich ani nevzali do úst, no manželovi neprekáža, keď ich varím, pokiaľ sú len pre mňa. Povarte hlavičky niekoľko minút v slanej vode a máte jeden z najlepších druhov zeleniny na svete. Má trocha suchú a mäsitú textúru, takže teraz ju jem s maslom, ale – samozrejme – v detstve som o masle ani nechyrovala.

Čučoriedky zbieram na rúbaniskách na juhu. Niektoré roky sa ich urodí viac, inokedy menej. Potrebujú veľa slnka. Indiáni mali vo zvyku podpáliť krovie, aby si zvýšili výnosy. Musím priznať, že aj mňa to občas láka. Nie som jediná, kto sa v čučoriedkovej sezóne vydáva na planiny, takže oblasti okolo starých drevorubačských ciest sa raz-dva vyzbierajú. Nebojím sa však zísť z vychodených chodníkov a nikdy sa nestratím. Raz som zašla tak hlboko do divoči-

ny, až si ma všimli z helikoptéry ministerstva prírodných zdrojov a leteli ma zachraňovať. Musela som im vysvetliť, že presne viem, kde som.

„Je vám dosť teplo?" pýta sa ma Jason, keď odo mňa preberá prvý kartón.

Namiesto odpovede iba nezrozumiteľne fučím. Boli časy, keď som nemala absolútne predstavu, ako na niečo také reagovať. Môj názor počasie nezmení, tak prečo by niekoho zaujímalo, čo si o ňom myslím? Teraz už viem, že ani nič vravieť nemusím, že je to len príklad toho, čomu Stephen hovorí „nezáväzná konverzácia", ktorá nemá iný význam ako vyplniť ticho bez toho, aby sa povedalo čokoľvek dôležité alebo hodnotné. Takto sa rozprávajú ľudia, ktorí sa navzájom nepoznajú. Stále si nie som istá, prečo by to malo byť lepšie ako ticho.

Jason sa smeje, akoby lepší vtip od rána nepočul, čo je podľa Stephena takisto primeraná reakcia, aj keď som v skutočnosti nepovedala nič, a už vôbec nič vtipné. Keď som odišla z močiara, mala som vážne problémy s chápaním spoločenských konvencií. Pri stretnutí s druhým človekom mu podaj ruku. Nešpáraj sa v nose. Postav sa do radu. Počkaj, kým na teba príde rad. Zdvihni ruku, ak sa chceš v triede na niečo opýtať, a potom čakaj, kým ti to učiteľka dovolí. Pred druhými negrgaj a neprď. Na návšteve sa najprv spýtaj, či u nich môžeš ísť na záchod. Nezabudni spláchnuť a umyť si ruky. Ani vám nepoviem, koľkokrát som mala pocit, že všetci vedia, ako sa majú veci robiť, len ja nie. Kto vlastne vymýšľa všetky tie predpisy? A prečo ich musím dodržiavať? Čo sa stane, ak ich poruším?

Nechávam druhý kartón na rampe a idem naspäť k autu po tretí. Tri kartóny po dvadsaťštyri pohárov, celkovo sedemdesiatdva kusov dodávaných každé dva týždne počas júna, júla a augusta. Z každého mám zisk 59,88 $, čo znamená, že za leto zarobím len v Markham's vyše tisícky. To vôbec nie je zlé.

Čo sa týka toho, že som Mari nechala v aute, kým nevyložím tovar, dobre viem, čo by ľudia hovorili, keby to vedeli. Najmä o tom, že som ju nechala v pikape so spustenými oknami. Aj tak ich však odmietam zatvárať. Síce parkujem pod borovicou a od zálivu pofukuje, no teplota sa cez deň

šplhá až k tridsiatke a viem, ako rýchlo sa zavreté auto dokáže premeniť na rozpálenú vyhňu.

Uvedomujem si, že by sa niekto mohol bez väčších problémov natiahnuť cez otvorené okno a zobrať Mari, keby chcel. Už pred rokmi som však dospela k rozhodnutiu. Nebudem svoje deti vychovávať v strachu, že by sa im mohlo stať to, čo mojej matke.

Ešte posledná poznámka a už skončím. Zaručujem vám, že ak má niekto problém s tým, ako vychovávam svoje dcéry, tak nikdy nežil na Hornom polostrove. To je všetko.

Keď sa vrátim do auta, zistím, že Mari je ako Houdini a niekam sa vyparila. Idem k oknu na jej strane a pozerám sa dovnútra. Sedí na podlahe a spokojne žuje celofán od cukríka, čo našla pod sedadlom. Otvorím dvere, vylovím jej ho z úst, strčím si ho do vrecka, utriem si prsty do džínsov a znova ju pripútam. Cez okno priletí motýľ a sadá si na čosi lepkavé na palubnej doske. Mari so smiechom tlieska ručičkami. Aj ja sa usmievam od ucha k uchu. Nedá sa tomu odolať. Jej smiech je rozkošný, úprimný, nadšený a ja sa ho neviem nabažiť. Je ako tie videá na YouTube, na ktorých sa deti nekontrolovateľne smejú nad vecami ako je skákajúci pes alebo človek, čo trhá kus papiera. Presne taký. Mari je ako perlivá voda, zlatá slnečná žiara, kvákanie kačiek nad hlavou.

Vyženiem motýľa a zaradím rýchlosť. Iris privezie o štvrte na päť autobus. Kým rozvážam tovar, o deti sa zvyčajne stará Stephen, ale dnes sa vráti domov až neskoro večer, lebo predvádza nové zátišia s majákmi majiteľovi galérie, ktorý predáva jeho fotografie v Soo. Mesto Sault Ste. Marie, ktorému miestni nehovoria Salt, ale Soo, je druhé najväčšie na celom Hornom polostrove. To však samo osebe veľa neznamená. Sesterské mesto na kanadskej strane hranice je oveľa väčšie. Miestni z oboch strán Rieky svätej Márie svojmu mestu hovoria Soo. Ľudia z celého sveta sa doň chodia pozerať, ako tam cez plavebné komory prechádzajú ozrutné lode na prevoz železnej rudy. Je to veľké turistické lákadlo.

Posledný kartón s rôznymi džemami nesiem do darčekového obchodu Múzea achátov a dejín Horného jazera a potom idem k jazeru. Len čo Mari vidí vodu, máva ručičkami a volá: „Vo-va! Vo-va!“ Viem, že v jej veku by už mala

hovoriť celými vetami. Posledný rok ju raz do mesiaca vozíme k odborníkovi na vývojové poruchy v Marquette, no zatiaľ sme sa nikam nedostali.

Ďalšiu hodinu trávime na pláži. Mari sedí vedľa mňa na vyhriatom pobrežnom štrku, a keďže sa jej prediera stolička, urputne žuje kus naplaveného dreva, ktorý som jej opláchla v jazernej vode. Vzduch je príjemne teplý a takmer nehybný, jazero pokojné, vlnky jemne čľapkajú ako voda vo vani. Po chvíli si dáme dolu sandále a ideme sa do nej ošpliechať. Horné jazero je najväčšie z Veľkých jazier a voda sa v ňom nikdy celkom nezohreje. Na druhej strane, komu by to za takého teplého dňa prekážalo?

Potom opäť sedím na brehu a opieram sa o lakte. Kamene sú vyhriate od slnka. Pri tom, ako je dnes horúco, sa človeku ani nechce veriť, že keď sme na toto miesto pred pár týždňami zobrali obe dievčatá pozorovať meteorický roj Perseíd, potrebovali sme bundy a spacie vaky. Stephen si myslel, že preháňam, keď som ich nakladala do kufra nášho Cherokee, on však nemá predstavu, ako sa na brehu ochladí, len čo slnko zmizne za obzorom. Všetci štyria sme sa nasúkali do veľkého vaku pre dve osoby a ľahli sme si horeznačky na piesok. Iris narátala dvadsaťtri padajúcich hviezd a pri každej si niečo želala. Mari väčšinu nebeského predstavenia prespala. O ďalších pár týždňov sa tam chystáme znova, tentoraz kvôli polárnej žiare.

Zdvihnem sa a pozerám na hodinky. Ešte vždy je pre mňa ťažké byť niekde presne v určitom čase. Keď človek vyrastá v prírode ako ja, príroda diktuje, čo a kedy robiť. Nikdy sme nemali hodinky. Nepotrebovali sme ich. Zladili sme sa s prostredím ako vtáky, hmyz a zvieratá. Riadili sme sa tým istým dvadsaťštyrihodinovým cyklom. Moje spomienky sa viažu na ročné obdobia. Nie vždy si spomeniem, koľko som mala rokov, keď sa niečo stalo, ale vždy viem, aké bolo ročné obdobie.

Viem, že pre väčšinu ľudí sa rok začína prvým januárom. V močiari však nebolo na januári nič, čo by ho odlišovalo od decembra, februára alebo marca. Náš rok sa začínal, keď rozkvitlo prvé močiarne záružlie. Sú to obrovské krovinaté rastliny s priemerom aj vyše pol metra, na ktorých sa objavuje záplava takmer trojcentimetrových prenikavo

žltých kvetov. Na jar kvitnú aj ďalšie kvety, napríklad kosatec pestrý a hlavičky trávy, no záružlia je tam toľko, že sa nič nedá porovnať s jeho fantastickým žltým kobercom. Otec mal vo zvyku rok čo rok v gumákoch, čo siahajú až po pás, vliezť do močiara a jedno záružlie vykopať. Položil ho do pozinkovanej vaničky na zadnej verande nášho domu, kde žiarilo, akoby nám priniesol slnko.

Chcela som sa volať Marigold, lebo tak sme mu vtedy hovorili. Ostala mi však len Helena, pričom musím často vysvetľovať, že sa vyslovuje s mäkkým ľ. Heľena. Ako o mnohých iných veciach, aj o tomto rozhodol otec.

Obloha nadobúda farbu neskorého popoludnia, čo ma varuje, že je čas ísť. Znova sa pozriem na hodinky a s hrôzou zisťujem, že moje vnútorné hodiny zase raz nedržali krok s tými na ruke. Beriem Mari aj sandále a utekám k autu. Mari nespokojne piští, keď jej zapínam pásy. Rozumiem jej. Aj ja by som tam radšej ostala. Náhlivo si sadám za volant a štartujem. Hodiny na prístrojovej doske ukazujú 16.47. Ešte by som to mohla stihnúť.

Vyrážam z parkoviska na M-77. Idem tak rýchlo, ako sa len odvážim. V tejto oblasti nebýva veľa policajných hliadok, ale keď sa tam nejaká objaví, okrem rozdávania pokút za rýchlosť nemá veľa inej roboty. Uvedomujem si, v akej ironickej situácii som sa ocitla. Prekračujem rýchlosť, lebo idem neskoro, no keď ma preto zastavia, zmeškám ešte oveľa viac.

Mari sa medzičasom dopracovala do plnohodnotnej hystérie. Kope okolo seba, po celej kabíne lieta piesok, plastový pohár sa odráža od palubnej dosky a z nosa jej visí sopeľ. Slečna Marigold Pelletierová nie je ani trocha spokojná. Momentálne ani ja.

Zapnem rádio naladené na verejnoprávnu stanicu Univerzity severného Michiganu v Marquette v nádeji, že ju hudba trocha zabaví – alebo aspoň prehluší. Niežeby som až tak mala rada klasiku, ale nič iné sa tu nedá chytiť.

Namiesto hudby zachytávam útržky mimoriadnej správy: *„... unikol väzeň... únosca detí... Marquette...“*

„Buď ticho!“ kričím na malú a pridávam hlasitosť.

„Prírodná rezervácia Seney... ozbrojený a nebezpečný... nepokúšajte sa k nemu priblížiť.“

Toto musím počuť celé. Rezervácia je necelých päťdesiat kilometrov od nášho domu. „Prestaň, Mari!“

Mari prekvapene zažmurká a stíchne. Správa sa opakuje.

„Štátna polícia upozorňuje verejnosť na útek väzňa odsúdeného na doživotie bez možnosti podmienečného prepustenia za únos, znásilnenie a vraždu. Väzeň ušiel pri prevoze z väznice s najvyšším stupňom stráženia v Marquette v Michigane. Pri úteku zavraždil dvoch dozorcov a stratil sa v štátnej prírodnej rezervácii Seney južne od M-dvadsaťosem. Hľadaný je ozbrojený a nebezpečný. V žiadnom prípade sa k nemu nepokúšajte priblížiť. Ak narazíte na niečo podozrivé, bezodkladne volajte na policajnú linku. Väzeň Jacob Holbrook, odsúdený za únos mladého dievčaťa, ktoré držal vyše desať rokov v zajatí v rámci neslávne známeho prípadu...“

Zamiera mi srdce. Nevidím na cestu. Nemôžem sa nadýchnuť. Nepočujem nič, len hukot vlastnej krvi v ušiach. Spomaľujem a opatrne zastavujem na kraji cesty. Celá roztrasená vypínam rádio.

Z väzenia ušiel Jacob Holbrook. Močiarny kráľ. Môj otec.

A ja som tá, ktorá ho do toho väzenia dostala.